

Af *A. Christensen, J. C. Christensen, Fogt-
mann, C. Hage, Oscar Hansen, H. Jensen,
N. I. Jensen, Meyer, Kr. Pedersen, N.
Pedersen, Philippsen, Rosager, Scavenius,
E. Sørensen og Zahle:*

Til § 2.

Paragraffen udgaar.

Det stillede Ændringsforslag samt Lovforslaget, som Helhed sattes til Forhandling under et.

Philippsen: Da det fra forskellige Sider er blevet meddelt Forslagsstillerne, at det vilde lette Vedtagelsen af det, som for Forslagsstillerne er det vigtigste, nemlig, som jeg tidligere har udtalt mig, at bevare status quo paa dette Omraade, naar § 2 udgik, og da Forslagsstillerne ikke tillægge Paragraffen nogen overvættets Betydning, idet denne Paragraf, som indeholdt en Forpligtelse for Justitsministeren til at fremsætte Forslag om Teaterforholdenes Ordning, kun vilde have Betydning, saa snart den højtærede Justitsminister erklærede sig beredt til at modtage et saadant Mandat, og da endelig Bestemmelsen for saa vidt ikke har overmaade stor Betydning, idet ethvert af dette Tings Medlemmer i næste Samling selv kan fremsætte et saadant Forslag, som han maatte finde ønskeligt, saa har en Del af Folketingets Medlemmer enedes om at foreslaa, at Paragraffen skal udgaa. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger til Anbefaling af Ændringsforslaget.

Justitsministeren (Rump): Ud fra mit Standpunkt vil Lovforslaget naturligvis undergaa en vis Forandring, naar § 2 bortfalder. Hvad angaar § 1, udtalte jeg ved første Behandling, at det var en Bestemmelse, hvis Betydning jeg ikke skønnede var meget stor, og jeg har fremdeles den Anskuelse, at det forholder sig med at lovgive paa dette Omraade som paa alle andre Omraader, at det aldeles ikke er nogen Betingelse for at kunne give heldige Love, at man i det Øjeblik, Loven kommer, har fuldstændig rent Bord paa alle Omraader, saa at alt, hvad der minder om den tidligere Tingenes Tilstand, skal forsvinde med det samme. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulde have Lov til at gøre her som paa alle andre Omraader, men dette kan jo høre til de subjektive Anskuelser, og det kan jo gerne være, at der er et Flertal i dette Ting, som har en saadan Anskuelse. Jeg skal

dertil sige, at jeg skal stille mig indifferent paa dette Punkt og overlade det til, hvorvidt man her i Tinget kan faa et Flertal for denne Bestemmelse, og hvorvidt man kan blive enig med Flertallet i det andet Ting. Dog maa jeg hertil knytte to Fordringer. Den første er, at man i § 1 i Stedet for 1ste Oktober sætter 1ste Juli. Der vil allerede nu, selv om det forbliver ved den nuværende Lov, fremkomme adskillige Vanskeligheder og Ulemper for dem, der have Bevillinger, fordi de ikke før førstkommande 1ste Oktober kunne være visse paa, hvorledes de blive stillede den 1ste April næste Aar. Det samme vilde efter det foreliggende Forslag blive Tilfældet efter de to Aars Forløb, men fra et Lovgivningsstandpunkt kan det formentlig ikke have nogen som helst Betydning, om dette halve Aar forlænges til $\frac{3}{4}$ Aar. — Den anden Forandring, jeg for mit Vedkommende maatte kræve, er, at de to Aar i alt Fald blive forandrede til tre Aar. Det vilde blive en stor Ulempe for Bevillingshaverne, der nu have maattet gaa og vente, atter at skulle belave sig paa, at det hele muligvis bliver forandret med kort Varsel. Efter det oprindelige Lovforslag var der sat et Aar, nu foreslaas to Aar, men jeg synes, at skulde man endelig den Vej, kunde man godt lægge et Aar til. Det, der dog er Hovedsagen, er at have en ensartet Ophørstid, og det maa man lige saa godt kunne faa paa den ene som paa den anden Maade. Jeg vil dog i øvrigt sige, at mine Udtalelser ikke skulle være saaledes at forstaa, at jeg selv om disse Forandringer indføres i Lovforslaget, vil anbefale det; jeg stiller dette blot som noget, jeg i alt Fald maa forlange, for at jeg i det hele taget skal kunne slutte mig til Lovforslaget.

Berntsen: Efter de Udtalelser, vi nu have hørt fra den højtærede Ministers Side, synes der jo at være noget i Luften om, at dette Lovforslag, indskrænket til dets § 1, vil have Udsigt til at blive ophøjet til Lov. Den højtærede Minister har jo ikke med megen Begejstring tiltraadt Forslagsstillerens Ønske, men efter at have hørt hans Bemærkninger har jeg en Formodning om, at han kan lade sig bevæge, hvis dette Lovforslag vinder Sympati i det andet Ting. Det forekommer mig imidlertid noget mærkeligt, at dette Tings Flertal vil vedtage dette Lovforslag, selv i den Skikkelse, hvori det vil blive affattet ved Ændringsforslagets Vedtagelse, thi det kan dog ikke nægtes, at det vil blive en Be-